

WZORY AKTÓW ADMINISTRACYJNYCH

Maciej Dejak

EDYTOWALNE WZORY DOSTĘPNE NA STRONIE INTERNETOWEJ

WZORY PISM

WZORY AKTÓW ADMINISTRACYJNYCH

WZORY AKTÓW ADMINISTRACYJNYCH

Maciej Dejak

WZORY PISM

Stan prawny na 10 kwietnia 2018 r.

Wydawca
Izabella Małecka

Redaktor prowadzący
Joanna Tchorek

Opracowanie redakcyjne i łamanie
Violet Design Wioletta Kowalska

Układ typograficzny
Krystyna Szych, Krzysztof Drzewiecki

Ta książka jest wspólnym dziełem twórcy i wydawcy. Prosimy, byś przestrzegał przysługujących im praw. Książkę możesz udostępnić osobom bliskim lub osobiście znanym, ale nie publikuj jej w internecie. Jeśli cytujesz fragmenty, nie zmieniaj ich treści i koniecznie zaznacz, czyje to dzieło. A jeśli musisz skopiować część, rób to jedynie na użytek osobisty.

prawolubni

SZANUJMY PRAWO I WŁASNOŚĆ
Więcej na www.legalnakultura.pl
POLSKA IZBA KSIĄŻKI

© Copyright by
Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., 2018

ISBN 978-83-8124-638-5

Dział Praw Autorskich
01-208 Warszawa, ul. Przyokopowa 33
tel. 22 535 82 19
e-mail: ksiazki@wolterskluwer.pl
www.wolterskluwer.pl
księgarnia internetowa www.profinfo.pl

SPIS TREŚCI

WYKAZ SKRÓTÓW	9
WPROWADZENIE	11
1. Art. 22 § 1 pkt 1 k.p.a. – rozstrzygnięcie sporu o właściwość	13
2. Art. 22 § 1 pkt 8 k.p.a. – rozstrzygnięcie sporu o właściwość	16
3. Art. 23 k.p.a. – zawiadomienie o podjęciu czynności niecierpiących zwłoki	20
4. Art. 24 § 3 k.p.a. – wyłączenie pracownika organu	22
5. Art. 24 § 3 k.p.a. – postanowienie o odmowie wyłączenia pracownika	25
6. Art. 25 § 1 pkt 1 i 2 k.p.a. – postanowienie o wyłączeniu organu	27
7. Art. 25 § 1 pkt 1 k.p.a. – postanowienie o odmowie wyłączenia organu	30
8. Art. 27 § 1 k.p.a. – wyłączenie członka organu kolegialnego	33
9. Art. 31 § 1 pkt 1 k.p.a. – postanowienie o wszczęciu postępowania z urzędu	35
10. Art. 31 § 2 k.p.a. – postanowienie odmawiające dopuszczenia organizacji do udziału w postępowaniu	39
11. Art. 31 § 5 k.p.a. – odmowa udzielenia zgody przez organ administracji na przedstawienie przez organizację społeczną poglądu w sprawie	42
12. Art. 34 § 1 k.p.a. – wniosek do sądu o wyznaczenie przedstawiciela osoby nieobecnej lub niezdolnej do czynności prawnych	45
13. Art. 36 § 1 i 2 k.p.a. – zawiadomienie strony o niezataczeniu sprawy w terminie	49
14. Art. 37 § 6 k.p.a. – postanowienie uznające ponaglenie za zasadne	51
15. Art. 37 § 6 k.p.a. – postanowienie uznające ponaglenie za niezasadne	55
16. Art. 37 § 7 k.p.a. – zmiana z urzędu postanowienia w sprawie ponaglenia	59
17. Art. 39 k.p.a. – upoważnienie pracownika do doręczania pism za pokwitowaniem	63
18. Art. 49 § 1 k.p.a. – obwieszczenie o wydaniu decyzji administracyjnej	65
19. Art. 50 k.p.a. – wezwanie świadka do osobistego stawiennictwa w celu złożenia zeznań	67
20. Art. 52 k.p.a. – wniosek o udzielenie pomocy prawnej	69
21. Art. 56 § 1 k.p.a. – postanowienie o przyznaniu kosztów stawiennictwa	70
22. Art. 56 § 1 k.p.a. – postanowienie o odmowie przyznania kosztów stawiennictwa	73
23. Art. 59 § 1 k.p.a. – postanowienie o przywróceniu terminu do wniesienia odwołania	75

24. Art. 59 § 1 k.p.a. – postanowienie odmawiające przywrócenia terminu do wniesienia odwołania	78
25. Art. 61 § 1 i 4 k.p.a. – zawiadomienie o wszczęciu postępowania administracyjnego z urzędu	81
26. Art. 61a § 1 k.p.a. – postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania – brak podstawy materialnej do prowadzenia postępowania	83
27. Art. 62 k.p.a. – postanowienie o wszczęciu postępowania	87
28. Art. 64 § 1 k.p.a. – notatka służbowa o pozostawieniu podania bez rozpoznania	89
29. Art. 64 § 2 k.p.a. – wezwanie do usunięcia braków formalnych pisma	91
30. Art. 64 § 2 k.p.a. – zawiadomienie o pozostawieniu podania bez rozpoznania	94
31. Art. 65 § 1 k.p.a. – zawiadomienie o przekazaniu podania do organu właściwego	96
32. Art. 66 § 1 k.p.a. – zawiadomienie wnoszącego podanie w przypadku wielości żądań	98
33. Art. 66 § 3 k.p.a. – postanowienie w sprawie zwrotu podania	100
34. Art. 66 § 3 k.p.a. – postanowienie o zwrocie przy właściwości sądu powszechnego	102
35. Art. 67 § 2 pkt 2 k.p.a. – protokół przesłuchania strony, świadka lub biegłego	104
36. Art. 67 § 2 pkt 3 k.p.a. – protokół oględzin i ekspertyz dokonywanych przy udziale przedstawiciela organu administracji publicznej	106
37. Art. 67 § 2 pkt 4 k.p.a. – protokół rozprawy	108
38. Art. 74 § 2 k.p.a. – odmowa udostępnienia kopii akt sprawy	111
39. Art. 75 § 2 k.p.a. – potwierdzenie okoliczności przez oświadczenie strony	113
40. Art. 76a k.p.a. – wezwanie do udzielenia odpisu lub wyciągu	115
41. Art. 76a § 4 k.p.a. – wezwanie do przedłożenia oryginału dokumentu	117
42. Art. 77 § 2 k.p.a. – postanowienie zawierające zmianę, uzupełnienie lub uchylenie postanowienia dowodowego	119
43. Art. 78 § 1 k.p.a. – postanowienie o odmowie przeprowadzenia dowodu	121
44. Art. 79 § 1 k.p.a. – zawiadomienie strony o miejscu i terminie przeprowadzenia oględzin	123
45. Art. 79a § 1 k.p.a. – wskazanie przesłanek zależnych od strony	124
46. Art. 81 k.p.a. – wezwanie do wypowiedzenia się co do przeprowadzonych dowodów	126
47. Art. 84 § 2 k.p.a. – postanowienie o wyłączeniu biegłego	127
48. Art. 85 § 2 k.p.a. – wezwanie osoby trzeciej do przekazania przedmiotu oględzin	129
49. Art. 86 k.p.a. – wezwanie strony na przesłuchanie	130
50. Art. 87 k.p.a. – zlecenie przeprowadzenia postępowania jednemu ze swoich członków	132
51. Art. 88 § 1 k.p.a. – postanowienie o ukaraniu grzywną za nieokazanie przedmiotu oględzin	134
52. Art. 88 § 2 k.p.a. – zwolnienie od kary grzywny	137
53. Art. 90 § 2 k.p.a. – wezwanie przygotowujące rozprawę	139
54. Art. 94 § 2 k.p.a. – odroczenie rozprawy administracyjnej	141

55. Art. 96 k.p.a. – postanowienie o ukaraniu karą grzywny za niewłaściwe zachowanie w trakcie rozprawy	143
56. Art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a. – zawieszenie postępowania ze względu na wystąpienie prejudycjalnego zagadnienia	145
57. Art. 97 § 2 k.p.a. – postanowienie o podjęciu postępowania zawieszonego z urzędu	147
58. Art. 98 § 1 k.p.a. – postanowienie o (fakultatywnym) zawieszeniu postępowania na wniosek strony	149
59. Art. 105 § 1 w zw. z art. 98 § 1 k.p.a. – decyzja o umorzeniu zawieszonego postępowania	152
60. Art. 105 § 1 k.p.a. – decyzja o umorzeniu postępowania ze względu na jego bezprzedmiotowość	154
61. Art. 105 § 2 k.p.a. – umorzenie postępowania na wniosek strony	157
62. Art. 106 § 5 k.p.a. – postanowienie o zajęciu akcesoryjnego stanowiska	160
63. Art. 107 k.p.a. – decyzja ingerująca: nałożenie obowiązku o charakterze pieniężnym	163
64. Art. 107 § 1 k.p.a. – decyzja ingerująca nakazująca wykonanie obowiązku o charakterze niepieniężnym	166
65. Art. 107 k.p.a. – decyzja zgodna z żądaniem strony	169
66. Art. 107 k.p.a. – decyzja odmawiająca spełnienia żądania strony	172
67. Art. 108 k.p.a. – postanowienie o nadaniu rygoru natychmiastowej wykonalności	175
68. Art. 111 § 1b k.p.a. – postanowienie o uzupełnieniu lub sprostowaniu decyzji	178
69. Art. 113 § 1 k.p.a. – postanowienie o sprostowaniu błędów pisarskich i rachunkowych	180
70. Art. 122c § 1 k.p.a. – zawiadomienie strony o braku sprzeciwu	183
71. Art. 122f k.p.a. – zaświadczenie o milczącym załatwieniu sprawy	185
72. Art. 132 k.p.a. – decyzja samokontrolna	187
73. Art. 134 k.p.a. – postanowienie o stwierdzeniu uchybienia terminu do wniesienia odwołania	190
74. Art. 134 k.p.a. – postanowienie stwierdzające niedopuszczalność odwołania	193
75. Art. 135 k.p.a. – postanowienie o wstrzymaniu natychmiastowego wykonania decyzji	196
76. Art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. – decyzja utrzymująca decyzję organu pierwszej instancji	199
77. Art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. – decyzja o uchyleniu zaskarżonej decyzji w całości i rozstrzygnięciu co do istoty sprawy	203
78. Art. 138 § 1 pkt 2 <i>in fine</i> k.p.a. – decyzja uchylająca decyzję pierwszej instancji w części i umarzająca w tym zakresie postępowanie organu pierwszej instancji	208
79. Art. 138 § 1 pkt 3 k.p.a. – decyzja umarzająca postępowanie odwoławcze	212
80. Art. 138 § 2 k.p.a. – decyzja uchylająca i przekazująca do ponownego rozpoznania	215
81. Art. 149 § 1 k.p.a. – postanowienie w sprawie wznowienia postępowania	219
82. Art. 149 § 3 k.p.a. – postanowienie o odmowie wznowienia postępowania ...	222

83. Art. 151 § 1 pkt 2 k.p.a. – decyzja organu drugiej instancji uchylająca decyzję pierwotną w wyniku wznowienia postępowania	225
84. Art. 151 § 1 pkt 1 k.p.a. – odmowa uchylenia decyzji dotychczasowej	229
85. Art. 155 – zmiana dotychczasowej decyzji	232
86. Art. 155 k.p.a. – odmowa zmiany decyzji ostatecznej	235
87. Art. 158 § 1 w zw. z art. 156 § 1 pkt 1 k.p.a. – stwierdzenie nieważności	238
88. Art. 158 § 1 k.p.a. – decyzja o odmowie stwierdzenia nieważności decyzji	242
89. Art. 158 § 2 k.p.a. – decyzja o stwierdzeniu wydania decyzji z naruszeniem prawa	245
90. Art. 162 § 1 pkt 1 k.p.a. – decyzja stwierdzająca wygaśnięcie decyzji ze względu na jej bezprzedmiotowość	249
91. Art. 189f k.p.a. – decyzja o odstąpieniu od nałożenia kary administracyjnej ...	252
92. Art. 217 § 1 k.p.a. – wydanie zaświadczenia przez organ	255
93. Art. 219 k.p.a. – postanowienie o odmowie wydania zaświadczenia	257
94. Art. 261 k.p.a. – zwrot podania	259
95. Art. 268a k.p.a. – upoważnienie pracownika organu	261
BIBLIOGRAFIA	263

WYKAZ SKRÓTÓW

Akty prawne

k.c.	– ustawa z 23.04.1964 r. – Kodeks cywilny (Dz.U. z 2017 r. poz. 459 ze zm.)
Konstytucja RP	– Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z 2.04.1997 r. (Dz.U. poz. 483 ze zm.)
k.p.a.	– ustawa z 14.06.1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2017 r. poz. 1257 ze zm.)
k.p.c.	– ustawa z 17.11.1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2018 r. poz. 155 ze zm.)
k.r.o.	– ustawa z 25.02.1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz.U. z 2017 r. poz. 682 ze zm.)
k.s.h.	– ustawa z 15.09.2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz.U. z 2017 r. poz. 1577 ze zm.)
o.p.	– ustawa z 29.08.1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2017 r. poz. 201 ze zm.)
p.p.s.a.	– ustawa z 30.08.2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2017 r. poz. 1369 ze zm.)
pr. bud.	– ustawa z 7.07.1994 r. – Prawo budowlane (Dz.U. z 2017 r. poz. 1332 ze zm.)
u.k.s.c.	– ustawa z 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 300 ze zm.)
u.p.s.	– ustawa z 12.03.2004 r. o pomocy społecznej (Dz.U. z 2017 r. poz. 1769 ze zm.)
u.s.k.o.	– ustawa z 12.10.1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (Dz.U. z 2018 r. poz. 570)
u.z.k.p.a.	– ustawa z 7.04.2017 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 935)

Inne

NSA	– Naczelny Sąd Administracyjny
ONSA	– Orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego
ONSAiWSA	– Orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego i Wojewódzkich Sądów Administracyjnych
TK	– Trybunał Konstytucyjny
WSA	– wojewódzki sąd administracyjny

WPROWADZENIE

Organy administracji publicznej wykonują swoje ustawowe zadania, wydając akty administracyjne. Prawidłowe sporządzenie decyzji administracyjnej, postanowienia, innego aktu administracyjnego lub pisma w postępowaniu administracyjnym jest kluczowym elementem władczego oddziaływania administracji publicznej na podmioty stojące poza tą administracją. Wydanie przez organ aktu administracyjnego, który następnie zostaje uchylony przez sąd administracyjny, zaprzepaszcza czas potrzebny do przygotowania i wydania decyzji, uniemożliwia skuteczne wykonanie zadań przekazanych administracji, rodzi obowiązek zwrotu kosztów postępowań sądowych i ewentualne dalsze skutki w postaci roszczeń odszkodowawczych.

Działania organów administracji publicznej są oceniane przez pryzmat dwóch kryteriów: celowości/skuteczności i legalności. Są to w istocie przeciwstawne dyrektywy, gdyż dążenie do skutecznego działania skłania organ do działania, podczas gdy konieczność przestrzegania procedur, czyli przede wszystkim przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, wydatnie komplikuje i spowalnia osiągnięcie pożądaných skutków. W procesie realizacji ustawowych kompetencji organy administracji muszą w swoich działaniach równoważyć w sposób akceptowalny dla sądu te dwa przeciwstawne kryteria. W praktyce merytoryczni pracownicy organów administracji, posiadający specjalistyczną wiedzę z zakresu realizowanych przez organ zadań, nie mają z reguły dogłębnej wiedzy prawniczej. Jest ona jednak nieodzowna do wydania przez organ zgodnego z prawem aktu administracyjnego.

Niniejsze wzory aktów administracyjnych mają być przede wszystkim pomocą dla wspomnianych pracowników administracji publicznej w zrozumieniu modelu postępowania administracyjnego stworzonego przez Kodeks postępowania administracyjnego. Wskazać należy, że wzory stanowią jedynie kierunkowe wytyczne, które nie mogą i nie mają zastąpić pomocy radców prawnych w procesie konstruowania lub weryfikacji decyzji. Ich celem jest ułatwienie zrozumienia procedury administracyjnej w konkretnym kontekście sprawy administracyjnej. Stąd też mogą być pomocne dla pełnomocników procesowych, a także dla studentów i aplikantów w rozpoznaniu praktycznego znaczenia przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego. Wzory opierają się na stanach faktycznych, które nastąpiły w rzeczywistości. Jednak zawsze zawierają elementy fantazyjne, które uniemożliwiają odniesienie ich do prawdziwych stron lub adresatów.

1. ART. 22 § 1 PKT 1 K.P.A. – ROZSTRZYGNIĘCIE SPORU O WŁAŚCIWOŚĆ

Chełm, dnia 15 lipca 2017 r.

SKO.III.31/4133/SK/17

POSTANOWIENIE¹

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Chełmie w składzie:

Przewodniczący – Cezary Żurawski

Członkowie – Małgorzata Wolska (spr.)

– Sergiusz Ciesielski

po rozpatrzeniu wniosku Wójta Gminy Chełm o rozstrzygnięcie sporu o właściwość pomiędzy Starostą Chełmskim, Wójtem Gminy Chełm i Prezydentem Miasta Chełm w sprawie wniosku Klaudyny Lerskiej i Longina Bojanowskiego z dnia 12 lutego 2017 r. o wznowienie postępowania w sprawie działki nr 52 położonej w miejscowości Chełm

na podstawie art. 22 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2017 r. poz. 1257 ze zm., dalej: k.p.a.) w związku z art. 16 ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2017 r. poz. 935)²

- wskazuje Prezydenta Miasta Chełm jako organ właściwy w sprawie³.

UZASADNIENIE⁴

Klaudyna Lerska i Longin Bojanowski wnieśli w dniu 12 lutego 2017 r. o wznowienie postępowania w sprawie podziału działki nr 52 dokonanego na podstawie operatu technicznego nr 410-341/2002 z 1988 r. Ze zgromadzonych akt sprawy wynika, że powyższy operat został zgłoszony w Wojewódzkim Ośrodku Dokumentacji Geodezyjno-Kartograficznej w Chełmie. Na jego podstawie ostateczną decyzją nr 248 z dnia 14 grudnia 1988 r. zatwierdzony został projektowany podział działki oznaczony w ewidencji gruntów miasta Chełm numerem 52, w wyniku którego powstały działki 52/2 o powierzchni 0,1549 ha, 52/3 o powierzchni 0,1649 ha oraz 52/4 o powierzchni 0,1642 ha. Decyzja została wydana na wniosek Zdzisława Bojanowskiego, ówczesnego właściciela nieruchomości i stała się prawomocna w dniu 16 grudnia 1988 r. na skutek zrzeczenia się przez Zdzisława Bojanowskiego prawa wniesienia odwołania. Przedmiotowa decyzja wydana została na podstawie art. 12 ust. 1 i 3 nieobowiązującej już ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz.U. Nr 22, poz. 99 ze zm.).

W wyniku rozpatrzenia wniosku Wójta Gminy Chełm, na podstawie przekazanych akt sprawy, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Chełmie zważyło, co następuje⁵.

Zgodnie z art. 17 pkt 1 k.p.a. organami wyższego stopnia w stosunku do organów jednostek samorządu terytorialnego są samorządowe kolegia odwoławcze, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej. Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2016 r. poz. 2147 ze zm.) w jej aktualnym brzmieniu nie wyłącza

własności samorządowych kolegiów odwoławczych w zakresie nadzoru nad organami gmin w zakresie podziału nieruchomości. Stąd też Kolegium jest uprawnione do rozstrzygnięcia sporu o własność powstałego pomiędzy Starostą Chełmskim, Wójtem Gminy Chełm a Prezydentem Miasta Chełm stosownie do art. 22 § 1 pkt 1 k.p.a., ponieważ jest dla nich organem wyższego stopnia.

Ustalenie organu właściwego do rozpatrzenia wniosku Klaudyny Lerskiej i Longina Bojanowskiego poprzedzić należy wskazaniem, iż od dnia wydania decyzji do dnia złożenia wniosku o wznowienie postępowania materialnego nastąpiły istotne zmiany w funkcjonowaniu i strukturze organów administracji. Należy wskazać, że w obecnie obowiązującym porządku prawnym wraz z wejściem w życie ustawy o gospodarce nieruchomościami i jej późniejszej nowelizacji własność rzeczowa organów powołanych do orzekania w sprawach podziału nieruchomości należy do organów samorządowych. Zgodnie z art. 96 ust. 1 tej ustawy organem pierwszej instancji właściwym w sprawach podziału nieruchomości jest wójt, burmistrz albo prezydent miasta⁶. Z kolei art. 21 § 1 pkt 1 k.p.a. stanowi, że własność miejscową organu administracji publicznej w sprawach dotyczących nieruchomości ustala się według miejsca jej położenia. Skoro nieruchomość objęta przedmiotowym wnioskiem położona jest na terenie miasta Chełm, organem właściwym do rozpatrzenia przedmiotowego wniosku jest Prezydent Miasta Chełm.

POUCZENIE

Postanowienie niniejsze jest ostateczne w postępowaniu administracyjnym i nie służy od niego zażalenie ani skarga do wojewódzkiego sądu administracyjnego.

Pieczęć okrągła Kolegium

(3 podpisy członków Kolegium)

Żurawski Wolska Ciesielski

Otrzymują:

- 1) Prezydent Miasta C.
- 2) Wójt Gminy C.
- 3) K.L.
- 4) L.B.

Objaśnienie wzoru

1. Forma rozstrzygnięcia. Kodeks postępowania administracyjnego nie przewiduje w sposób wyraźny formy rozstrzygnięcia sporu o własność. Rozstrzygnięcia w zakresie sporów o własność tylko w przypadku samorządowego kolegium odwoławczego muszą przybrać formę postanowienia (art. 17 ust. 1 u.s.k.o.).

2. Podstawa prawna. Staranne cytowanie podstawy prawnej w każdym akcie administracyjnym jest z jednej strony formalnym wymogiem prawnym (por. art. 107 § 1 pkt 4, art. 124 § 1 k.p.a.), z drugiej zaś wprowadza program dla rozważań faktycznych i prawnych w uzasadnieniu. Jest to szczególnie istotne

w okresach przejściowych między wejściem w życie nowej ustawy a zakończeniem postępowania wszczętego w czasie obowiązywania ustawy poprzednio obowiązującej. Organ administracji ma co do zasady obowiązek stosowania ustawy obowiązującej w czasie wydawania aktu administracyjnego, chyba że przepisy intertemporalne stanowią co innego. W powyższym wzorze takim przepisem intertemporalnym jest art. 16 u.z.k.p.a., który stanowi, że „do postępowań administracyjnych wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia niniejszej ustawy w życie ostateczną decyzją lub postanowieniem stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 [tj. k.p.a. – przyp. aut.] w brzmieniu dotychczasowym”.

3. Sentencja. Rozstrzygnięcie – sentencja postanowienia – nie jest jednoznacznie określone przez Kodeks postępowania administracyjnego. Celem sentencji jest jednak niebudzące wątpliwości zakończenie sporu, co następuje przez wskazanie organu właściwego do załatwienia sprawy.

4. Struktura uzasadnienia. Uzasadnienie postanowienia w sposób wyraźny musi się dzielić na części: 1) faktyczną i 2) prawną. Dopiero prawidłowo wyjaśniony i poparty dowodami stan faktyczny może stać się przedmiotem rozważań prawnych.

5. Rozdzielenie. Sformułowanie, takie jak w powyższym wzorze lub podobne, powinno zostać graficznie wyróżnione w treści decyzji, ponieważ sygnalizuje zakończenie faktycznej części uzasadnienia i wprowadza rozważania prawne. Rozważania prawne z kolei powinny dzielić się na część formalną i merytoryczną. Część formalna powinna rozpoczynać się uzasadnieniem, dlaczego organ uznał, że jest dopuszczalne, aby merytorycznie zajął się sprawą. Nie chodzi przy tym o to, żeby organ analizował każdy rodzaj właściwości, kiedy tak jak w przykładzie bez wątpliwości SKO jest właściwe miejscowo. W przedmiotowym wzorze wniosku o rozstrzygnięcie sporu istotna jest kompetencja wynikająca z art. 22 § 1 pkt 1 k.p.a. i dlatego organ powinien uzasadnić spełnienie przesłanek tego przepisu.

6. Uzasadnienie prawne. Przepisy stanowiące merytoryczną podstawę rozstrzygnięcia powinny być w miarę możliwości w całości zacytowane lub w skróconej formie w taki sposób, tak aby bez zniekształceń oddać istotę normy prawnej zawartej w przepisie. Czytelność decyzji zakłada powoływanie przepisu prawnego w całej rozciągłości, gdy 8 z 9 wymienionych w nim wariantów w sposób oczywisty nie znajduje w sprawie zastosowania.

7. Wymóg pouczenia. W judykaturze i literaturze za utrwalony należy uznać pogląd, zgodnie z którym rozstrzygnięcie sporu o właściwość między organami administracji publicznej wywiera skutki wewnętrzne, ponieważ wiąże wyłącznie organy pozostające w sporze. Na takie rozstrzygnięcie nie przysługują środki w administracyjnym toku instancji ani też skarga do sądów administracyjnych (por. np. postanowienie NSA w Lublinie z 28.03.1991 r., SA/Lu 218/91, LEX nr 10193).

2. ART. 22 § 1 PKT 8 K.P.A. – ROZSTRZYGNIĘCIE SPORU O WŁAŚCIWOŚĆ

Państwowy Wojewódzki
Inspektor Sanitarny w Łodzi
HPN.9122.67.2018

Adrian Schild
ul. Zamkowa 36
95-200 Pabianice

ROZSTRZYGNIĘCIE SPORU¹ O WŁAŚCIWOŚĆ² (nr wg metryki)

Na podstawie art. 22 § 1 pkt 8 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2017 r. poz. 1257 ze zm.)³ Państwowy Wojewódzki Inspektor Sanitarny w Łodzi,

rozstrzygając spór o własność miejscową⁴ między

Państwowym Powiatowym Inspektorem Sanitarnym w Łodzi

a

Państwowym Powiatowym Inspektorem Sanitarnym w Pabianicach

w przedmiocie prowadzenia postępowania określonego w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2017 r. poz. 783 ze zm., dalej: u.p.n.) (nr sprawy HPN.9022.18.2017),

wskazuje⁵,

że właściwym do rozpoznania sprawy dotyczącej posiadania przez Adriana Schilda środka zastępczego w postaci białego proszku zawierającego substancje: chlorowodorek izopropylfenidatu oraz chlorowodorek 3-fluorofenmetrazyny jest **Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Pabianicach**.

UZASADNIENIE⁶

Funkcjonariusze Zespołu Prewencji I Komisariatu Policji w Łodzi dokonali przeszukania A.S. w trakcie imprezy w klubie Sensate, ujawniając przy nim białą substancję proszkową. Po przeprowadzeniu badań laboratoryjnych przez Laboratorium Kryminalistyczne Komendy Wojewódzkiej Policji w Łodzi (OPINIA nr HZ-XIII- 43/17 z dnia 1 marca 2017 r.) w materiale oznaczonym nr 1, 2, 3, 4, 5 stwierdzono obecność substancji spełniających definicję środka zastępczego zgodnie z ustawą o przeciwdziałaniu narkomanii. Po umorzeniu postępowania karnego w dniu 27 grudnia 2017 r. z Prokuratury Rejonowej Łódź-Śródmieście w Łodzi do Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Łodzi wpłynął wniosek o wszczęcie postępowania administracyjnego celem wydania decyzji zgodnie z art. 44c u.p.n. o wstrzymaniu wprowadzania lub wycofaniu z obrotu

środka zastępczego w postaci chlorowodoru izopropylofenidatu oraz chlorowodoru 3-fluorofenmetrazyny wraz z aktami sprawy dotyczącymi **Adriana Schilda zam. w Pabianicach**.

Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Łodzi po przeanalizowaniu otrzymanej dokumentacji uznał się za niewłaściwego miejscowo do prowadzenia postępowania w rozpatrywanej sprawie i w dniu 6 lutego 2018 r. przekazał akta sprawy do organu właściwego ze względu na miejsce zamieszkania Adriana Schilda, czyli do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Pabianicach. Jednak ww. organ, powołując się na art. 44c ust. 1 u.p.n., również uznał się za niewłaściwego do rozpatrzenia sprawy i w dniu 27 lutego 2018 r. zwrócił akta.

Kluczowym zagadnieniem dla ustalenia właściwości miejscowej jest art. 44c ust. 1 u.p.n., który zawiera przepis szczególny w stosunku do art. 21 k.p.a. Przepis ten uzależnia właściwość miejscową od miejsca wprowadzania środków zastępczych do obrotu. W myśl art. 4 pkt 34 u.p.n. wprowadzanie do obrotu oznacza udostępnienie tych środków odpłatnie lub nieodpłatnie osobom trzecim zarówno niebędącym ich konsumentami, jak i będącym ich konsumentami, tj. nabywającym je w celu własnego spożycia. Zdaniem Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego w Łodzi brak jest w przedmiotowej sprawie dowodów wskazujących, że mogło dojść do wprowadzania do obrotu środków zastępczych przez Adriana Schilda zarówno na obszarze działania Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Łodzi, jak i Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Łodzi. Skoro właściwości nie można ustalić na podstawie przepisu szczególnego, właściwość wyznaczą przepisy ogólne, czyli w przedmiotowej sprawie art. 21 ust. 1 pkt 3 k.p.a. Adrian Schild ma miejsce zamieszkania w Pabianicach. Stąd właściwy do rozpoznania sprawy jest Powiatowy Inspektor Sanitarny w Pabianicach.

(bez pouczenia)⁷

Państwowy Wojewódzki Inspektor
Sanitarny w Łodzi

(podpis)

1 egz. dokumentacji pozostawiono w aktach sprawy

Otrzymują:

- 1) PPIS w Pabianicach
- 2) PPIS w Łodzi (do wiadomości)
- 3) a/a

Objaśnienie wzoru

1. Rodzaje właściwości. Spór o właściwość może powstać na tle właściwości rzeczowej, miejscowej lub instancyjnej. Spór powstaje z chwilą, gdy organy uznają się jednocześnie za niewłaściwe lub jednocześnie właściwe do załatwienia sprawy administracyjnej (M. Jaśkowska, A. Wróbel, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 2016, art. 22, teza 4). Muszą one dotyczyć sprawy, której można przypisać przymiot indywidualnej sprawy administracyjnej, tj. nie tylko rozstrzyganej przez organ administracji, ale także rozstrzyganej w postępowaniu administracyjnym. Spór o właściwość może nastąpić, wyłącznie gdy istnieje materialnoprawna podstawa do wydania przez organ decyzji administracyjnej (tezy postanowienia NSA z 2.09.2010 r., I OW 83/10, LEX nr 741773).

2. Forma rozstrzygnięcia. Skoro Kodeks postępowania administracyjnego nie wskazuje formy rozstrzygnięcia sporu o właściwość, rozstrzygnięcie sporu nie następuje ani w formie decyzji administracyjnej, ani w formie postanowienia (por. B. Adamiak [w:] B. Adamiak, J. Borkowski, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 2017, s. 129–130). Rozstrzygnięcie sporu o właściwość między organami na podstawie art. 22 § 1 k.p.a. nie stanowi decyzji administracyjnej w rozumieniu art. 104 k.p.a. Wyjątkiem jest sytuacja określona w art. 17 ust. 1 u.s.k.o. Organ wydający rozstrzygnięcie w formie niedopuszczonej przez prawo działa bez podstawy prawnej, jednakże w braku prawa do złożenia zażalenia na tak wydane postanowienie nie można stwierdzić jego nieważności na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 w związku z art. 126 k.p.a.

3. Zastosowanie. Tryb ten znajduje zastosowanie m.in. do organów administracji zespolonej zaliczanej powszechnie do inspekcji, służb i straży, tj.: Państwowej Inspekcji Sanitarnej (por. postanowienie NSA z 8.01.2013 r., II OW 168/12, LEX nr 1323664), Policji (por. postanowienie NSA z 22.07.2010 r., I OW 106/10, LEX nr 658630), Nadzoru Budowlanego, Straży Pożarnej, z ich służbami. Struktura art. 22 § 1 k.p.a. wymaga od organu zawsze starannego uprzedniego ustalenia, czy nie zachodzi żadna z sytuacji określonych w art. 22 § 1 pkt 1–4 albo 6–7 k.p.a.

4. Rodzaje sporów. Należy odróżnić spór o właściwość na płaszczyźnie horyzontalnej pomiędzy organami tego samego rzędu o różnej właściwości miejscowej od sporu kompetencyjnego. W doktrynie i orzecznictwie używa się niekiedy pojęcia pozytywnego i negatywnego sporu kompetencyjnego. Rozróżnienie to pochodzi od brzmienia art. 22 § 3 k.p.a. do czasu wejścia w życie ustawy z 29.12.1998 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z wdrożeniem reformy ustrojowej państwa (Dz.U. Nr 162, poz. 1126), tj. do 1.01.1999 r. W obecnie obowiązującym stanie prawnym rozróżnienie to nie ma znaczenia prawnego.

5. Sentencja. Kodeks postępowania administracyjnego nie precyzuje, jaką treść powinno przybrać rozstrzygnięcie organu. Art. 22 § 1 k.p.a. określa wyłącznie, który organ rozstrzyga spór o właściwość. Właściwe wydaje się posługiwanie się sentencją ukształtowaną w orzecznictwie dla rozstrzygnięć podejmowanych przez wojewódzki sąd administracyjny na podstawie art. 22 § 2 k.p.a.

6. Struktura uzasadnienia. Uzasadnienie musi stanowić logiczną całość: najpierw stan faktyczny, potem rozważania prawne. Rozważania prawne muszą harmonizować z przepisem wskazanym w podstawie prawnej: art. 22 ust. 1 pkt 8 k.p.a. wskazuje jednak tylko, który organ dokonuje wykładni przepisów o odpowiedniej (miejscowej, rzeczowej lub instancyjnej) właściwości. Rozpoczynanie uzasadnienia prawnego od tego przepisu stanowiłoby zbędne powtórzenie. Zamiast tego należy konkretnie wskazać na przepisy zawierające kluczową normę rozstrzygającą zagadnienie.

7. Brak pouczenia. Typowe zakończenie aktu administracyjnego – pouczenie – nie jest wymagane. Rozstrzygnięcie zapada bezpośrednio w stosunku pomiędzy organami. Stąd też stosowanie art. 107 § 1 pkt 7 oraz art. 8 i 9 k.p.a. chroniących stronę w konfrontacji z organem nie wydaje się wskazane w równorzędnej relacji między organami. Kształtuje ono tylko pośrednio sytuację prawną strony, która ewentualnie wadliwe wskazanie organu właściwego w sprawie może zwalczać poprzez podniesienie zarzutu nieważności na podstawie art. 156 § 1 pkt 1 k.p.a. (por. też M. Jaśkowska, A. Wróbel, *Kodeks...*, art. 22, teza 19). Na takie rozstrzygnięcie nie przysługują środki odwoławcze w administracyjnym toku instancji, w szczególności nie przysługuje na nie zażalenie, gdyż nie zostało ono przewidziane dla tych rozstrzygnięć zgodnie z art. 141 § 1 k.p.a., ani też skarga do sądu administracyjnego, gdyż nie zostało ono wymienione w katalogu art. 3 § 2 p.p.s.a. (por. postanowienie NSA z 28.03.1991 r., SA/Lu 218/91, ONSA 1991/1, poz. 30).

3. ART. 23 K.P.A. – ZAWIADOMIENIE O PODJĘCIU CZYNNOŚCI NIECIERPIĄCYCH ZWŁOKI

Wójt Gminy Wieliszew

Samorządowe Kolegium Odwoławcze
w Warszawie

IP.08-650/2017-127.RN

ZAWIADOMIENIE

Działając na podstawie art. 23 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2017 r. poz. 1257 ze zm., dalej: k.p.a.), zawiadamiam o podjęciu niecierpiących zwłoki czynności dowodowych, tj. pozyskaniu orzeczenia o niepełnosprawności oraz przeprowadzeniu wywiadu środowiskowego w stosunku do Krzysztofa Rajskiego.

UZASADNIENIE

W dniu 30 maja 2017 r. Krzysztof Rajski wystąpił do Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w Wieliszewie o przyznanie mu zasiłku stałego i zasiłku okresowego. W dniu 6 czerwca 2017 r. Gminny Ośrodek Pomocy Społecznej w Wieliszewie przekazał podanie Krzysztofa Rajskiego do Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w Nieporęcie, gdyż wnioskodawca podał, że ostatnim miejscem zameldowania jest wprawdzie Wieliszew, co wynika z jego dowodu osobistego, ale faktycznie przebywa on na stałe w Nieporęcie. Kierownik Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w Nieporęcie w imieniu Wójta Gminy Nieporęt wystąpił w dniu 19 czerwca 2017 r. do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie o wskazanie organu właściwego do rozpatrzenia wniosku Krzysztofa Rajskiego w trybie art. 22 § 1 pkt 1 k.p.a., o czym powiadomił Gminny Ośrodek Pomocy Społecznej w Wieliszewie pismem z tego samego dnia.

W myśl art. 23 k.p.a. do czasu rozstrzygnięcia sporu o właściwość organu administracji publicznej, na którego obszarze wynikła sprawa, podejmuje tylko czynności niecierpiące zwłoki ze względu na interes społeczny lub słuszny interes obywateli i zawiadamia o tym organ właściwy do rozstrzygnięcia sporu. Zgodnie z orzecznictwem NSA zakres tych czynności obejmuje przede wszystkim czynności dowodowe (por. postanowienie NSA z dnia 2 sierpnia 2012 r., I OW 98/12, LEX nr 1333126).

Na wypadek wskazania przez organ drugiej instancji tutejszego organu jako miejscowo właściwego celem terminowej wypłaty świadczeń podjęto następujące czynności:

- 1) pozyskano orzeczenie o stopniu niepełnosprawności Krzysztofa Rajskiego;
- 2) w dniu 4 sierpnia 2017 r. przy okazji dokonywania innych czynności w terenie przeprowadzono pod adresem zameldowania Krzysztofa Rajskiego wywiad środowiskowy, gdzie uzyskano informację, iż okazjnie nocuje on na terenie piwnicy w bloku pod adresem Nieporęt, ul. Wolności 25, która to piwnica należy do jego byłej konkubiny zamieszkującej w mieszkaniu w tym samym bloku. Mieszkanie to należało wcześniej

do Krzysztofa Rajskiego, a obecną właścicielką jest była konkubina. Krzysztof Rajski może korzystać w obecności właścicielki lokalu z toalety i kuchni. Według relacji byłej konkubiny Krzysztof Rajski ostatni raz przebywał w tym miejscu pod koniec maja 2017 r.

Wójt Gminy Wieliszew

(podpis)

Otrzymują:

- 1) Samorządowe Kolegium Odwoławcze
- 2) Krzysztof Rajski (adres: Nieporęt, ul. Wolności 25)
- 3) Gminny Ośrodek Pomocy Społecznej w Nieporęcie

4. ART. 24 § 3 K.P.A. – WYŁĄCZENIE PRACOWNIKA ORGANU

Płońsk, dnia 22 czerwca 2017 r.

Burmistrz Miasta
Płońsk
GP.7230.49.2017.PT

Joanna Kalinowska
w miejscu

POSTANOWIENIE¹

Na podstawie art. 24 § 3 oraz art. 26 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2017 r. poz. 1257 ze zm., dalej: k.p.a.) postanawiam:

- 1) wyłączyć pracownicę Joannę Kalinowską – Kierownika Wydziału Planowania Przestrzennego i Gospodarki Nieruchomościami Urzędu Miejskiego w Płońsku – od prowadzenia postępowania administracyjnego w sprawie podziału nieruchomości położonej na terenie Miasta Płońsk oznaczonej numerami ewidencyjnymi 482/2, 483 i 484,
- 2) wyznaczyć Bogdana Zawieję – pracownika Wydziału Planowania Przestrzennego i Gospodarki Nieruchomościami Urzędu Miejskiego w Płońsku – do załatwienia sprawy.

UZASADNIENIE²

Joanna Kalinowska jest Kierownikiem Wydziału Planowania Przestrzennego i Gospodarki Nieruchomościami Urzędu Miejskiego w Płońsku. Do kancelarii Urzędu Miasta Płońsk wpłynął wniosek w dniu 15 czerwca 2017 r. w sprawie podziału nieruchomości dla działek oznaczonych numerami ewidencyjnymi 482/2, 483 i 484. Objęta wnioskiem podziałowym nieruchomość stanowi współwłasność osób fizycznych Radosława Kępińskiego, Danuty Kowal, Krzysztofa Wojdali, Grzegorza Kalinowskiego i Ludwika Siporskiego. Ludwik Siporski prowadzi działalność handlowo-usługową w ramach WPNX spółki z o.o., w której jest prezesem zarządu i współnikiem. Drugim prezesem zarządu i współnikiem jest Grzegorz Kalinowski – małżonek Joanny Kalinowskiej. Między małżonkami Joanną Kalinowską a Grzegorzem Kalinowskim istnieje ustrój małżeński rozdzielności majątkowej. Grzegorza Kalinowskiego i Ludwika Siporskiego łączą długoletnie relacje handlowe i towarzyskie, które będą również trwały przez czas prowadzenia postępowania administracyjnego w niniejszej sprawie. Joanna Kalinowska powzięła informację o złożeniu wniosku przez Ludwika Siporskiego w dniu 19 czerwca 2017 r. i w tym samym dniu złożyła wniosek o wyłączenie jej od udziału w postępowaniu administracyjnym.

Burmistrz Miasta Płońsk zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 24 § 3 k.p.a. bezpośredni przełożony pracownika jest zobowiązany na jego żądanie wyłączyć go od udziału w postępowaniu, jeżeli zostanie uprawdopodobnione

istnienie okoliczności niewymienionych w § 1, które mogą wywoływać wątpliwości co do bezstronności pracownika. Jako podstawę faktyczną wniosku Joanna Kalinowska wskazała na okoliczność długoletnich relacji handlowych i towarzyskich łączących jej małżonka Grzegorza Kalinowskiego ze stroną postępowania Ludwikiem Siporskim. Myślą leżącą u podstaw rozwiązań normatywnych przyjętych w art. 24 k.p.a. było dążenie do zachowania bezstronności i obiektywizmu osób uczestniczących w całym postępowaniu, we wszystkich jego fazach (por. uzasadnienie wyroku WSA we Wrocławiu z dnia 6 czerwca 2014 r., III SA/Wr 162/14, LEX nr 1476752). Nie chodzi przy tym o stwierdzenie stronniczości pracownika, ale o prawdopodobieństwo istnienia okoliczności pozwalających na wątplenie w bezstronność pracownika, których nie można całkowicie wykluczyć.

W przedmiotowej sprawie Joanna Kalinowska nie podlega wykluczeniu z mocy prawa na podstawie art. 24 § 1 pkt 1 k.p.a., gdyż nie łączy ją bezpośrednio ze stroną postępowania – Ludwikiem Siporskim – żaden stosunek prawny. W szczególności nie zachodzi stosunek wspólności majątkowej między Joanną Kalinowską a Grzegorzem Kalinowskim, gdyż ustanowili oni ustrój małżeński rozdzielności majątkowej. W tej sytuacji Ludwika Siporskiego i Joannę Kalinowską łączy pośrednio Grzegorz Kalinowski, który sam pozostaje z Ludwikiem Siporskim i Joanną Kalinowską w bezpośrednich stosunkach prawnych. Ze względu na wspólnotę interesów istniejącą na płaszczyźnie prawa rodzinnego i opiekuńczego pomiędzy Joanną Kalinowską a Grzegorzem Kalinowskim oraz między Grzegorzem Kalinowskim a Ludwikiem Siporskim na płaszczyźnie Kodeksu spółek handlowych, nie można całkowicie wykluczyć, że Joanna Kalinowska, prowadząc sprawę podziału przedmiotowych nieruchomości, będzie kierowała się przepisami ustawy o gospodarce nieruchomościami w sytuacji z całkowitym wyłączeniem wyżej opisanych więzi.

POUCZENIE³

Na niniejsze postanowienie nie służy zażalenie.

Z up. Burmistrza
Miasta Płońsk
(podpis)

Objaśnienie wzoru

1. Forma. W orzecznictwie przyjmuje się, iż w konsekwencji ziszczenia się co najmniej jednej z podstaw wymienionych w art. 24 § 1 pkt 1–7 k.p.a. wyłączenie następuje z mocy prawa i zbędne jest wydawanie w tej sprawie odrębnego postanowienia (por. wyrok NSA z 25.02.2009 r., II OSK 1418/07, LEX nr 515144). Inaczej jest w przypadku art. 24 § 3 k.p.a. Wyłączenie pracownika lub odmowa jego wyłączenia od udziału w postępowaniu administracyjnym na podstawie tego przepisu następuje w formie postanowienia, na które nie służy zażalenie.

2. Uzasadnienie. Wprowadzie art. 124 § 2 k.p.a. zwalnia od obowiązku zamieszczania uzasadnienia faktycznego i prawnego w postanowieniu wydanym na podstawie art. 24 § 3 k.p.a., ponieważ nie służy na nie zażalenie ani skarga do

wojewódzkiego sądu administracyjnego, jednakże skuteczna samokontrola organu jest znacznie bardziej prawdopodobna w przypadku pisemnego sporządzenia motywów rozstrzygnięcia, gdyż sporządzający musi poddać krytycznej refleksji swoją argumentację. Jeśli nie narusza to tajemnic prawnie chronionych, należy w postanowieniu omówić przyczyny wątpliwości co do bezstronności pracownika. W przykładzie zawartym w powyższym wzorze wszelkie dane dostępne są w Centralnej Informacji Krajowego Rejestru Sądowego i tym samym jawne.

3. Pouczenie. Zgodnie z art. 141 § 1 k.p.a. na wydane w toku postępowania postanowienie służy stronie zażalenie, gdy kodeks tak stanowi. Art. 24 nie przewiduje zażalenia na postanowienia o wyłączeniu pracownika. Strona niezadowolona z takiego postanowienia może podnieść swoje zarzuty w odwołaniu od decyzji kończącej postępowanie (art. 142 k.p.a.). Trybunał Konstytucyjny potwierdził zgodność takiego rozwiązania z Konstytucją RP (por. wyrok z 7.03.2005 r., P 8/03, Dz.U. poz. 400).

5. ART. 24 § 3 K.P.A. – POSTANOWIENIE O ODMOWIE WYŁĄCZENIA PRACOWNIKA

Data: 20 września 2017 r.

Prezydent Miasta Szczecin
Pl. Armii Krajowej 1
70-438 Szczecin

Nasz znak: WSS.7022.132.2017.DL

POSTANOWIENIE¹

Na podstawie art. 24 § 3 oraz art. 26 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2017 r. poz. 1257 ze zm., dalej: k.p.a.) oraz upoważnienia Prezydenta Miasta Szczecin z dnia 1 lipca 2013 r., WO-I.0047.I.745.2013.RZ, w sprawie wydawania decyzji administracyjnych i postanowień

Postanawiam

odmówić wyłączenia Konrada Zennera pracownika Szczecińskiego Centrum Świadczeń od rozpoznania spraw o świadczenia z pomocy społecznej.

UZASADNIENIE³

Do kancelarii Urzędu Miasta Szczecin wpłynął w dniu 24 sierpnia 2017 r. wniosek Bogumiły Majewskiej o wyłączenie Konrada Zennera od rozpoznania spraw o świadczenia z pomocy społecznej. Wnioskująca nie wskazała powodów uzasadniających wyłączenie pracownika, w szczególności nie przytoczyła żadnych okoliczności, o których mowa w art. 24 § 1 i 3 k.p.a. W dniu 30 sierpnia 2017 r. wnioskodawca został wezwany do skonkretyzowania okoliczności przemawiających jego zdaniem za wyłączeniem Konrada Zennera od rozpoznawania spraw o świadczenia z pomocy społecznej. W odpowiedzi z dnia 6 września 2017 r. Bogumiła Majewska wskazała, że wnosi o wyłączenie przede wszystkim dlatego, że Konrad Zenner nie prowadzi spraw obiektywnie².

W myśl art. 24 § 3 k.p.a. bezpośredni przełożony pracownika jest obowiązany na żądanie strony wyłączyć go od udziału w postępowaniu, jeżeli zostanie uprawdopodobnione istnienie okoliczności niewymienionych w art. 24 § 1 k.p.a., które mogą wywoływać wątpliwości co do bezstronności pracownika. Zgodnie z § 5 ust. 2 i 3 statutu jednostki budżetowej Gminy Miasto Szczecin pn. Szczecińskie Centrum Świadczeń, stanowiącego załącznik do Uchwały nr XXV/650/16 Rady Miasta Szczecin z dnia 20 grudnia 2016 r., Dyrektora Centrum zatrudnia i zwalnia Prezydent Miasta Szczecin. Dyrektor działu jednoosobowo na podstawie upoważnień i pełnomocnictw udzielonych przez Prezydenta Miasta. Zatem bezpośrednim przełożonym Dyrektora Centrum jest Prezydent Miasta Szczecin.

Przedstawione przez stronę okoliczności nie precyzują w żaden sposób, dlaczego miałyby to naruszać bezstronność Konrada Zennera w wykonywaniu powierzonych mu zadań.

Ogólnikowy zarzut, że pracownik nie prowadzi spraw obiektywnie, niepoparty żadnymi dodatkowymi okolicznościami, nie nasuwa żadnych wątpliwości co do bezstronności pracownika (por. podobnie w odniesieniu do wyłączenia organu wyrok NSA z dnia 10 lipca 1989 r., IV SA 324/89, niepubl.). Wobec powyższego wniosek Bogumiły Majewskiej o wyłączenie Dyrektora Centrum Świadczeń ocenić należy jako oczywiście bezzasadny, co uzasadnia wydanie odmownego rozstrzygnięcia w przedmiocie wyłączenia pracownika.

Na niniejsze postanowienie zażalenie nie przysługuje³.

Z up. Prezydenta
Miasta Szczecin
(podpis)

Objaśnienie wzoru

1. Brak konfliktu. Postanowienie o odmowie wyłączenia pracownika może zostać wydane w okolicznościach, gdy obiektywnie rzecz biorąc, wykluczone jest zaistnienie konfliktu interesów mogącego uzasadniać wątpliwości co do bezstronności pracownika. W przedmiotowym przykładzie strona przytacza okoliczności, które nie potwierdzają istnienia żadnego rodzaju relacji prawnej pomiędzy stroną a pracownikiem (ani bezpośredniej, ani też pośredniej) czy też więzi innego rodzaju.

2. Obowiązkowe rozpoznanie. Nawet w przypadku gdy wniosek jest formalnie nieprawidłowo skonstruowany lub merytorycznie oczywiście bezzasadny, organ musi ten wniosek rozpoznać (wyroki NSA z 20.12.2007 r., I OSK 281/07, LEX nr 500666, oraz z 21.12.2007 r., I OSK 383/07, LEX nr 372671). Naruszenie tego obowiązku może skutkować stwierdzeniem naruszenia istotnych gwarancji postępowania, które może mieć wpływ na wynik postępowania (por. wyrok WSA w Kielcach z 14.09.2017 r., II SA/Ke 515/17, LEX nr 2365351).

3. Odesłanie. W pozostałym zakresie zob. objaśnienia do wzoru 4.

6. ART. 25 § 1 PKT 1 I 2 K.P.A. – POSTANOWIENIE O WYŁĄCZENIU ORGANU

Skierniewice, dnia 21 listopada 2017 r.

SKO.4003-4/17

POSTANOWIENIE*

Na podstawie art. 1 i 2 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1659 ze zm.) oraz art. 26 § 3 w związku z art. 24 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2017 r. poz.1257 ze zm., dalej: k.p.a.)

po rozpoznaniu wniosku Wójta Gminy Łyszkowice z dnia 7 lipca 2017 r. w sprawie wyłączenia Wójta Gminy Łyszkowice i wyznaczenia innego organu do prowadzenia postępowania administracyjnego w sprawie wszczęcia postępowania rozgraniczeniowego dotyczącego działek o numerach ewidencyjnych 98 i 153, 154, 156, 158/9, 170, 201

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Skierniewicach w składzie:

Przewodniczący składu: Wiesław Studziński (sprawozdawca)

Członkowie: Leszek Byliński

Katarzyna Sęk

na posiedzeniu niejawnym w dniu 21 listopada 2017 r.

postanowiło

wyłączyć Wójta Gminy Łyszkowice od prowadzenia postępowania rozgraniczeniowego dotyczącego działek o numerach ewidencyjnych 98 oraz 153, 154, 156, 158/9, 170 i 201 i wyznaczyć Burmistrza Miasta Żychlin do załatwienia powyższej sprawy.

UZASADNIENIE

Wójt Gminy Łyszkowice wystąpił pismem z dnia 27 października 2017 r., znak GG.1067.12.2017.RL. do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Skierniewicach z wnioskiem o wyłączenie Wójta Gminy Łyszkowice i wyznaczenie innego organu do prowadzenia postępowania w sprawie rozgraniczenia działek oznaczonych numerami ewidencyjnymi 98 i 153. Wskazał w treści pisma, iż w dniu 13 października 2017 r. do kancelarii Urzędu Gminy Łyszkowice wpłynął wniosek K.Z. i M.N. o wszczęcie postępowania rozgraniczeniowego pomiędzy działką gruntu nr 98 a przylegającymi do niej działkami o numerach ewidencyjnych 153, 154, 156, 158/9, 170 oraz 201. Organ wskazał, że działka oznaczona nr ewidencyjnym 98 należy do Gminy Łyszkowice i stanowi drogę gminną. Z uwagi na fakt, że, jak to sformułował Wójt Gminy Łyszkowice, „nie może być sam sędzią we własnej sprawie”, wniósł o wyłączenie go i wyznaczenie innego organu.